Y. Ergüvenoğlu
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE / SAYI : 64 / 2.1.1979 / 350 KRŞ.

TÜSTAV

TARİHİN ÖLÜME MAHKÛM ETTİĞİ SINIFLAR HEP KATLİAMLARDAN MEDET UMDU

BUMEDYEN ÖLDÜ

Cezayir Devlet Başkanı Havari Bumedyen öldü. O, uzun yıllar süren ve birbuçuk milyon insanın ölümüne mal olan Cezayir Kurtuluş Savaşının önde gelen askeri liderlerindendi. Savaştan sonra Ulusal Kurtuluş Cephesi içinde Sağ ve Sol fraksiyonlar arası çatışmada Ben Bella ile birlikte gericilerin karşısında yerini aldı. Bir süre sonra da (1965)de kansız bir askeri darbe ile yönetimi ele geçirdi.

Bumedyen haraketini Batı Avrupa Solu gerici nitelikte bir darbe saydı. Tarih onları yalanlamıştır. Kısa zaman içinde Bumedyen liderliğindeki Cezayir yönetimi köklü bir toprak reformu ile feodal ilişkileri geniş ölçüde tasfiye etti. Devlet sektörünü geliştirerek sanayi alt yapı kurumlarını oluşturmaya başladı. Millileştirilen petrol sanayii ülkenin önemli gelir kaynaklarından biri oldu.

Dış politikada Cezayir üçüncü dünya ülkelerinin ön safında yerini aldı ve orada belirleyici rol oynadı. Sosyalist ülkelerle dostluk politikasını kararlılıkla savundu. Tüm dünyada Ulusal Kurtuluş savaşlarına arka çıktı. Bumedyen Kastro'nun yakın dostu, Filistin, Vietnam devrimlerinin, Afrikadaki halk haraketlerinin aktif destekleyicisiydi.

Kültür alanında Bumedyen yönetimi Emperyalizmin dayatmış olduğu yozlaşmaya karşı çıktı ve en kararlı biçimde dilin ve kültürün araplaşmasını savundu.

Bu yolu izleyen Cezayir kısa zamanda dost düşman, tüm dünyanın saydığı ve hesaba katmak zorunda olduğu hızla kalkınan bir ülke durumuna yükseldi.

Bumedyen'in şahsında dünya, tutarlı bir anti-emperyalist bir lider kaybetmiştir.

Son Sözü Söyleyecek Olan Halkımızdır

Kahraman Maraş katliamı, hükümetin bugüne kadar izlediği politikanın doğal sonucudur. Bir yanda faşist cephenin, parlamentodaki adamlarında açıkça kışkırtılan tepeden tırnağa silahlı, saldırı durumunda tedhiş örgütleri var. Öte yanda, çaresizlik içinde bireysel savunma durumuna itilmiş halkımız var. Hükümet bu gerçeği görmezlikten gelerek bu ikisi arasında bir dengeleme yolunu tutuyor. Bir faşist katliamı değil de sanki eşit durumunda iki grup arasında çatışma varmış gibi, Ecevit, taraflara barış çağrılarında bulunarak işin içinden çıkabileceğini sanma gafleti içinde.

Kahraman Maraş olayları iktidarın tuttuğu bu yolun bir çıkmaz olduğunu bir kez daha kanıtladı. Bunun bir mezhep kavgası, ya da bir içsavaş girişimi olduğunu söyleyenler var. Bu yanlıştır. Burada mezhep ayrılığı faşistlerin yararlandığı bir kılıftır yalnızca. İçsavaşa gelince: İçsavaş azçok birbirine eşit durumda silahlı iki kuvvet arasında olur. Burada taraflardan biri uzun menzilli silahları, patlama gücü yüksek bombaları olan örgütlenmiş saldırgan bir faşist azınlıktır, öteki taraf, devletin kendisine can ve mal güvenliği sağlamasını bekleyen silahsız halktır.

Bu, bir içsavaş değil, üç yaşında yavruların canına kıyıldığı alçakça bir katliamdır. Ama, ergeç bir içsavaşa varabilir. Faşist güçler kısa vadede başarı sağlasalar da varılacak sonuç budur. Çünkü halkımız, Türkiye'nin bağımsızlıkçı ve demokratik güçleri henüz «iş başa düştü» dememiştir.

Şu anda da hukuk devletine bağlı olduğunu söyleyen bu iktidarın bile yapabileceği şeyler var: MHP, Türkeşler, Demireller, faşist saldırıların kışkırtıcıları, dolaylı, dolaysız tertipçileri olarak gerçek yüzleriyle ortaya çıkmışlardır. Bunların tüm halkın önünde teşhiri bir ilk adımdır. Bu ilk adımı, demokratik güçlerin aktif desteğinde en kararlı önlemler izlemelidir. Bu yapılmazsa faşist cephe gerilemeyecek, tersine daha da azgınlaşacaktır ve bu iktidarın sonu gelecektir. Ancak ne olursa olsun, son sözü söyleyecek olan emekçi halkımızdır.

TEP Genel Başkanı
MİHRİ BELLİ
25 ARALIK 1978

Sahibi: M. Lütfi Kıyıcı * Yazı İşleri Müdürü: Mehmet Özgen * Yönetim Yeri: Ticarethane Sk. No: 12/7-A Cağaloğlu - İSTANBUL * Abone Şartları: Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 Aylık 60 Lira; Yurt Dışı: İki Katıdır. * Dizgi - Baskı: Osmanlı Matbaası * Son Baskı Tarihi: 3.1.1979.

BAŞYAZI

Tarihin Ölüme Mahkûm Ettiği Sınıflar Hep Katliamlardan Medet Umdu

Maraş katliamı yakın tarihimizin en büyük provokasyonudur. Bu kanlı olay, 1977 Bir Mayısı ile birlikte, tarihimizde birer kara sayfa olarak kalacak ve gelecek kuşaklar orada Amerikan emperyalizminin vesayeti altında bir ülkede ne büyük facialar yer alabildiğini, halkın nasıl derin acılara sürüklenebildiğini ibretle okuyacaklar.

Provokasyon büyük bir titizlikle hazırlandı, başarıyla uygulandı, ve amacına ulaştı. Kahramanmaraş Katliamı, üç yıllık MC döneminde ve son bir yıllık CHP ağırlıklı iktidar döneminde süregelen örgütlü faşist terör hareketinin bir parçasıdır. Elbette ki bunun çok daha gerilere giden kökenleri var. Bu, zincirin son halkasıdır. Ama bu koşullar sürdükçe, zincire daha nice yeni halkalar eklenecektir.

Provokasyonu kimlerin hazırladığını tüm halkımız, bütün dünya biliyor. Bu katliamdan hangi çevreler politik çıkar sağlamışsa onlardır provokasyonun hazırlayıcıları. Başbakanın kendisi bile, önerdiği sıkıyönetim devası yanlış olmakla birlikte, dolambaşlı bir dil ile konuşsa da, teşhisi doğru koymuş, dış kaynakları ve teşhistleri suçlu tutmuştur. Provokasyonun kışkırtıcı ve hazırlayıcıları sömürülen ülkelerde bulanık suda av avlamakta usta CİA gibi dış casusluk örgütleri, sınırlı demokratik özgürlükleri bile artık iktidar yolunda bir engel saymakta olan Demirel gibi politikacılar ve MHP ile onun yandaş örgütleridir. Ve burada başrol MHP'nin ülkücü militanlarına oynatılmıştır. Onlar kışkırttıkları yobaz ve çapulcu takımıyla birlikte savunmasız halkın üzerine saldırtılmışlardır.

Bu, eşit olmayan bir karşılaşma idi. Bir yanda uzun menzilli en gelişmiş silahları, yüksek patlama gücü olan bombaları bulunan tepeden tırnağa kadar silahlı faşist saldırganlar vardı ki bunlar ne yasak dinliyorlardı ne buyruk, öte yanda can mal güvenliği için devletten medet uman ve evden çıkma yasağına titizlikle uyan silahsız halk vardı. Kışkırtılmış gözü dönmüş faşist yobaz çapulcu güruhu dışardan gelmiş yüzü örtülü ekip başlarının kumandası altında savunmasız halkı doğradı, üç yaşındaki masum yavruları, gebe kadınları, ihtiyarları esirgemiyerek.

Bu, iç savaş, yada içsavaş girişimi falan değildir. Bu, düpedüz katliamdır. Ve burada hükümet sözcülerinin, hele MHP'lilerle birlikte çağrı yayınlayan CHP'li milletvekillerinin, boğazlayanla boğazlatanı aynı kefeye koyarcasına iki tarafa birden barış ve kardeşlik öğütlemeleri düpedüz gülünçtür. Barış çağrıları savaşta yapılır, katliamlarda, eğer iktidar gerçekten iktidarsa, meşru savunma durumunda olanlara arka çıkarak kolluk kuvvetlerini katliamcıların üzerine sürer ve onları etkisiz duruma getirir.

★

Provokasyonun güttüğü amaç ortadadır: Bundan bir süre önce MHP karar organının yayınladığı, suç olduğu açık olan, askeri yönetimin ülkenin kaderini eline alması yolundaki çağrısının uygulanması için gerekli bahaneyi yaratmak. Burada yıllar boyu kışkırtılmakta olan mezhep düşmanlıkları yalnızca yararlanılan bir araçtır, bir kılıftır. Maraş katliamının kökenleri yüzyıllarca gerideki feodal geçmişte yatmıyor. Bu kökenler gelişmiş kapitalizmin, emperyalist metropollerinin dünya ölçüsünde kararlar alma yetkisine sahip istihbarat merkezlerindedir. Bu merkezler Türkiye gibi sömürülen ülkelerin kaderlerini belirleyici kararlar alabilirler; çünkü bu ülkelerde ekonominin, politikanın, toplumsal yaşamın tüm alanlarının kilit noktalarında adamları vardır. Bunların adları senin benim gibi Ahmet, Mehmet'tir ama hizmet ettikleri halkımızın kan içici sömürücüleri emperyalist tekellerdir.

Geçen sayımızdaki başyazıda İngiliz büyük sermayesinin yayın organı sayılan "The Econo-

mist"in bir yazısından sözettik. Bunda, Ecevit, tarafsızlık hayallerine kapılmakla, sosyalist kampa yaklaşma niyeti taşımakla suçlanıyordu. Yazı, Ecevit hükümetinin iktidarda oluşunu' Sovyetler için bir kazanç, bir ilerleme sayıyor ve Türkiye'deki durumu Afganistandaki, Etyopya'daki durumla eş tutuyordu.

Emperyalist propaganda makinasının yöntemlerini bilenler için "The Economist"in bu yazısı bir şeyleri haber veriyordu. Besbelli ki bu yazı, Türkiye'de Ecevit'i alt edecek bir darbe için Batı kamuoyunun hazırlanması amacını güdüyordu. Biz bunun böyle olduğuna işaret ettik. Olaylar tahminimizin doğruluğunu sandığımızdan çok önce, iki hafta gibi kısa bir zaman içinde kanıtlamıştır.

Sıkıyönetim ilanının Demirel'ler, Türkeş'ler için başarı, CHP için bir yenilginin itirafı olduğu apaçık ortada. Ecevit hükümeti bir türlü iktidar olamamıştır Devlet aygıtının faşistlerden temizlenmesinde kararsız davranarak başarısız kalmış, kolluk kuvvetlerini denetimi altına alamamıştır. Bugün Ecevit sıkı yönetimin uygulanmasını denetleyeceğini ve sıkı yönetimin temel özgürlükleri zedelemiyecek biçimde uygulanacağını, yani bir ikinci 12 Mart döneminin Kontr-Gerillasıyla, insan avlarıyla, idam sehpalarıyla, devrimcilerle dolup taşan zindanlarıyla açık faşizmin yeniden hortlatılmayacağını söylüyor. İnanılması çok güç. Açık faşizmi uygulamış olan Kontr-Gerilla ve diğer açık gizli tedhiş örgütleri olduğu gibi bugün de yerli yerindedir. Faşistler en önemli devlet kurumlarına sızmış, önemli kilit noktalarını ele geçirmiş durumdadırlar. Hepsinden önemlisi dünyanın başka yerlerinde özellikle İran'da yenilgilere uğramış olan ABD emperyalizmi Türkiye'de bu kez işleri sıkı tutma kararında görünüyor. Amerikanca işleri sıkı tutmak demek bağımlı ülkede açık faşizmi tezgahlamak demektir. Bu koşullarda Ecevit'in şimdiye kadarki solundaki güçlere sırt çevirme politikasını sürdürerek, yani halkımızın muazzam gücünü emperyalizme karşı, faşizme karşı seferber etmeye yanaşmadan aslında bir çok temel hak ve özgürlüklerin askıya alınması demek olan sıkıyönetimi nasıl insancıl kılacağını gerçekten merak ediyoruz.

Yalnızca İçişleri Bakanının Meclis'teki Kahramanmaraş olayları ile ilgili konuşması bile sıkı yönetimi nasıl uygulamaya niyetlenildiği konusunda bize bir fikir vermeye yeter. İrfan Özaydınlı olayları gerçeğe aykırı biçimde yansıtmıştır. Onun dilinde katliamı uygulayan silahlı faşistler, eli satırlı yobazlar "kışkırtılmış halk"dır, ama boğazlanan yavrular, gebe kadınlar, ihtiyarlar, meşru savunma durumundaki yurtseverler "sol eğilimli kışkırtıcılar"dır. Bu konuşmayı da dinledikten sonra Ecevit'in bir yıllık anarşiyle mücadelesinin tam fiyaskoyla sonuçlanmasına kimse şaşmayacaktır.

Halkımızı zor günler, Türkiye'nin demokratik güçlerini çetin sınavlar beklemektedir. Sömürü düzeninin savunucuları, günlerini gün etmek için hangi provokasyonlara, hangi katliamlara başvururlarsa vursunlar, geleceğin emekçi halkımızın olduğu kesin inancıyla, tam bir temkin ve soğukkanlılık içinde, olayları izliyelim, umutsuzluktan, çaresizlikten doğan bireysel çıkışlardan kaçınalım. Elimizdeki ideolojik silahı Türkiye'nin gerçekleri ışığında yaratıcı bir tutumla kullanmayı bilerek gelişmelerin ne yönde olduğunu doğru saptayalım ve emekçi halkımıza layık olacak biçimde, tarihsel anın dayattığı birliği gerçekleştirerek, emperyalizme karşı, faşizme karşı en etkin mücadeleyi verme yolunu bulalım ve bu yolu izleyelim. Bilelim ki tarihin ölüme mahkûm ettiği sınıflar hep tedhişten, katliamlardan medet ummuşlardır. Ama bunlar onların yazgısını değiştirmedi. Bundan sonra da değiştirmeyecektir.

TEP Basın Bildirisi

Başbakan son demecinde dolambaçlı dil ile konuşmakla birlikte teşhisi doğru koymuştur. Gerçekten faşist cephenin —hiç kuşkusuz CIA'nın da desteğiyle— planladığı MHP'li canilerin yobaz takımıyla birlikte uyguladıkları katliam, bir faşist dikte düzeni altında sömürüyü sürdürme amacını gütmektedir. Ancak önerdiği dava yanlıştır. Bu; günün koşullarında sıkı yönetim çare değildir. K. Maraşta MHP'li faşistler kışkırttıkları yobazlarla birlikte katliamı sürdürürken Jandarmanın üzerlerine sevkedilmeyip, solcuların evlerinde silah araması yapmaya gönderilmesi, faşistlerin kolluk kuvvetlerinin önemli kilit noktalarını ele geçirdiklerinin bir kanıtıdır. MİT 12 Mart dönemi MİT'idir. Ecevit hükümeti on aydır bu durumu sineye çekme gafleti içindedir. Bu durumda sıkıyönetim, yüzlerce cana kıymış olan faşist canilere karşı değil, katliama uğramış olan halka karşı uygulanacağı, şehitlerin kanı yerde kalacağa benzer.

Sıkıyönetimin ilanıyla Demireller, Türkeşler bir amaçlarına ulaşmış bulunuyorlar. Onlar, kanlı cesetlere bakarak kendi iktidarları yolu açıldı diye sevinç içinde el oğuşturmaktadırlar.

Mihri Belli
26.XII.1978

Parti Örgütlenme ilkeleri Üzerine

Sınıf savaşının koşullarını, evrim içinde değişmeler belirler. Parti, bu değişmelerle ahenk içinde, daima bunlara karşılık düşen yeni biçimler aramak zorundadır. Aynı şekilde, her ülkenin kendine özgün koşulları o ülkedeki partinin örgütlenme biçiminin özel uyumunu belirler. Yoksa "Proletarya partilerinin mutlak, hatasız ve değiştirilemez bir örgütlenme biçimi olamaz... Partinin örgütlenmesi, faaliyetinin koşullarına ve hedefine uydurulmalıdır."

Tarihte böylesi bir örgütlenme sağlanamadığından proletarya partisinin devrimde öncülüğü elden kaçırdığı durumlar çoktur. Örneğin Cezayir devrimi. Cezayir halkının Fransız emperyalizmine karşı yürüttüğü Ulusal Kurtuluş Savaşında, Cezayir Komünist Partisi, birçok nedenlerle halkın ortak eylem ve mücadelesi için verimli bir araç olamadı. Çünkü halkı Fransız emperyalizmine karşı seferber etme amacına yönelik bir bileşim ve örgütlenme içinde değildi. Böyle bir örgütlenme içinde olan küçük burjuvazinin örgütü olan Ulusal Kurtuluş Cephesi idi. Bu nedenle Cezayir devrimi birçok zigzaglar çizmek zorunda kaldı. Ama, örneğin Viet-Nam partisi sınıfsız toplum hedefine ve mücadelenin koşullarına (Ki koşullar bağımsızlık ve demokrasi uğruna mücadeleyi emrediyordu.) göre gerektiği gibi örgütlendiğinden, devrimi kendi önderliğinde gerçekleştirdi ve sosyalizm yolunda kararlı adımlarla ilerliyebildi.

Yani bu parti, sınıfsız topluma varmayı amaçlıyarak, mücadelenin koşullarına göre örgütlenebildiğinden, Ulusal Kurtuluş Savaşında önderlik görevini yerine getirerek devrimi sosyalist devrim aşamasına vardırabildi.

★

Parti, mücadelenin koşullarına uygun bir örgütlenme biçimini bulmak zorunda olduğuna göre, Türkiye'de sınıf mücadelesinin koşulları, nelerdir?

Türkiye, tarihinin hiçbir döneminde gerçek bir burjuva demokrasisi yaşamamıştır. Bundan sonra da yaşamıyacaktır. Çünkü, burjuva demokrasisi, bağımlı kapitalizmin siyasi üstyapısı değildir. Türkiye proleteryası, toplumu sosyalist kuruluş aşamasına ancak Milli Demokratik Devrimi zafere ulaştırarak getirilebilir. Yani Türkiye Proletaryası, toplumun tüm ulusal ve demokratik güçlerini bir Yurtsever Cephe dayanışması içinde, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı seferber etmek zorundadır. Bu mücadele koşullarına denk düşecek özel örgütlenme biçiminin bulunması gerekir.

Elbetteki bu örgütlenme biçimi başka ülkelerdekinden tümüyle farklı olamaz. "Bu farklılaşmanın belirli sınırları vardır. Bütün kendine özgü durumlar bir yana, sınıf savaşının niteliği gereği, bütün ülkelerdeki proleter devrimci partilerin örgütlenmesi için ortak bir temel var: PARTİ DEVRİMİN ARACI VE ÖNDERLERİN ÖRGÜTÜDÜR. Parti örgütlenmesini bu temel üzerinde geliştirmek gerekir. Yoksa mutlak doğru bir örgütlenme biçimi ve ideal yasalar bütününü hedef alıp, yeni model partiler kurmaya çalışmak değil."

Örgütlenme çalışmalarındaki tayin edici etmen, devrimi olanaklı ve mümkün kılacak örgütler inşa etmektir. Parti, durmaksızın değişen mücadele koşullarına uyabilmelidir. Bu uyumu sağlıyamıyan parti, başarısızlığa mahkûmdur.

★

Parti, devrimin aracı ve önderliğin örgütü olarak, kitlelerin başını çekebilmek için proleter devrimcilerinin mümkün olan en büyük kesiminin organik birliğini sağlıyabilmelidir. Proleter devrimcilerinin organik birliği demokratik merkeziyetçilik yoluyla sağlanır.

Demokratik merkeziyetçilik, biçimsel ve mekanik merkezileşme değildir. Biçimsel veya mekanik merkezileşme "yetkinin", üyelerin geri kalan kısmına ve parti dışındaki devrimci işçilere hükmeden, gayretkeş bir bürokrasinin elinde toplanması demektir. Böylesi merkeziyetçilik biçimsel, mekanik merkeziyetçiliktir, demokratik merkeziyetçilikle bir ilgisi yoktur.

Demokratik merkeziyetçilik, merkeziyetçilik ile proleter demokrasisinin bir bileşkesidir. Demokratik merkeziyetçilik, üyelerin merkezi, kitlelerin partiyi, ortak eylem ve mücadelelerinde temel bir verimli araç olarak görmelerini sağlamakla mümkündür. Aksi takdirde merkezileşme, kitlelere parti içerisinde bir bürokrasi egemenliği olarak görünecektir. Dolayısıyla, her merkezileşmeye, her önderliğe, her sıkı disipline karşı çıkılacaktır. Eğer, yönetici organlarla üyeler, ve parti ile kitleler arasındaki ilişkiler geliştirilemez, bunlar parti çizgisinde eğitilemezse, kitleler partinin merke-

TÜSTAV

zi önderliği altında yönlendirilemez.

★

Partinin devrimin aracı ve önderlerin örgütlenmesi olduğunu belirttik. Önderlerin örgütlenmesi ne demektir? Önderlerin örgütlenmesi herşeyden önce Proleter Devrimci önderlerin örgütlenmesi demektir. Yoksa küçük burjuva önderlerin değil? İkincisi önderlerin örgütlenmesi SADECE profesyonel devrimcilerin örgütlenmesi demek de değildir. Partinin sadece profesyonellerden oluşacağını zannedenler oldukça fazla. Bu, Lenin'in NE YAPMALI adlı ünlü eserinin doğru kavranamamasından kaynaklanıyor. Zannediliyor ki; partililer herhangi bir işte çalışmaz, ihtiyaçları daima parti tarafından karşılanır, partili sadece "devrim" için çalışır. Eğer böyle olsaydı, parti örgütlenmesinin temelini oluşturan hücreler, örneğin fabrika hücreleri kimden oluşacaktı? Nasıl ki, profesyonel kadroları olmıyan bir parti, parti olamazsa; sadece profesyonellerden oluşacak bir parti de düşünülemez.

Lenin "NE YAPMALI"nın hemen ardından 1904 yılında yazdığı "BİR ADIM İLERİ İKİ ADIM GERİ" adlı eserinde bu yanlışa değinir. "Parti örgütlerinin sadece profesyonel devrimcilerden ibaret olması hayal dahi edilmemelidir." der. (Sh. 75)

★

Türkiye'de gerçek parti birliğinin yaratılamamış olmasının bir nedeni de: Yukardan aşağıya Leninist örgütlenme ilkesinin yanlış yorumlanması ve hatta tahrif edilmesidir. Bu yanlış yorum Mahir Cayan arkadaşın yanında Yusuf Kübeli ve Münir Ramazan Aktolga gibi dönek'erin de imzasını taşıyan "Aydınlık Sosyalist Dergiye Açık Mektup" adlı broşürle devrimci hareketimize sokulmuştur.

"Devrimci sınıf savaşında önderlik, vurucu gücün mümkün olan en büyük organik bileşimini... öngörür" (Parti örgütlenmesinin ilkeleri Sh. 7) Bu amaçla, "düzensizlik ve ayrı gruplar dönemi"ne son vermek, gerçek parti birliğini kurmak için, eylemi ve devrimci istikrarı dolayısıyla en etkin grup olan Aydınlık Sosyalist Dergi'nin çağrısıyla 29-30 Ekim 1970 de "Proleter Devrimciler Kurultayı" adıyla bir kuruluş kongresi toplandı. Kongreye ülkedeki faal örgütlerin hemen tümünün temsilcileri kongre parti birliğinin restorasyonu konusunda bazı kararlar aldı. Gelecek kongreye kadar çalışmaları yürütecek merkez kurullarını atadı. Bu, yukarıdan aşağıya Leninist örgütlenme usulünün Türkiye'deki bir uygulamasıydı.

Ancak, kurultayın hazırlık çalışmalarına ve bizzat kurultaya katılan bazı arkadaşlar, kurultaydan hemen sonra bu örgütlenme biçiminin aşağıdan yukarıya doğru menşevik örgütlenme biçimi olduğunu, kendilerinin ise yukarıdan aşağıya doğru Leninist örgütlenme usulünü izlediklerini ileri sürdüler.

"ASD'ye Açık Mektup" adlı broşürdeki imza sahipleri "Mihri Belli arkadaş gibi aşağıdan yukarıya en demokratik biçimde örgütlenmeyi savunan menşevik Martovlara, Akselrod'lara karşı büyük usta Lenin diyor ki" diye başlayıp Leninin şu sözlerini aktardılar, "Oportünist sosyal demokrasinin örgütlenme prensipleri aşağıdan yukarıya doğru örgütlenme usulünü izler. Ve bu yüzden mümkün olduğu kadar, (aşırı bir şevkle) anarşizm noktasına varan özerkliği ve demokrasiyi yeğ tutar. Devrimci sosyal demokrasinin örgütlenme prensipleri ise, yukardan aşağıya doğru örgütlenme usulünü izler..."

Bunlar tekel kavramının, oligarşi kavramının leninist özünü kavrıyamadıkları gibi, "yukardan aşağıya örgütlenme usulünün" Leninist özünü de kavrıyamamışlardır.

★

Belli arkadaşın "aşağıdan yukarıya örgütlenme" ile kastettiği şeyi de yanlış yorumlamışlardır. 1969-70 yıllarında Türkiye'de durum şu idi: TİP yönetimi oportünizminin büyük düş kırıklığına uğrattığı geniş kent ve köy emekçileri devrimci aydınlar, bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu bilen bir proleter devrimci parti özlemindeydiler: Bu partinin, her türlü mücadeleye hazırlıklı olmakla birlikte, o günün koşullarında legal olarak kurulması söz konusu idi. Bu demokrasi mücadelesinin dayattığı bir görevdi. Elbetteki parti organik olarak aşağıdan yukarıya kurulamaz parti merkezi kurulmadan il ve ilçe örgütlerinin kurulması olanaksızdı. Zaten yasalarda bunu emrediyordu. Ama özünde partinin kurulmasını dayatan geniş emekçi ve devrimci aydın tabanı idi. Parti tepeden görülen birkaç liderin değil onların eseri olmalıydı ve öyleydi.

Bu koşullarda Belli arkadaş, parti kurucu'larının imzalarını taşıyan dilekçeyi İçişleri Bakanlığına verilmesinden önce İstanbul'da, Ankara'da ve Anadolu'nun bazı il merkezlerinde mitingler yapılmasını partinin yığınların özleminin ifadesi olduğu gerçeğinin gözle görülür hale getirilmesini önerdi. Parti kurucuları bu yığınsal gösterilerde merkezce önerilen ve yığınlarca benimsenen kararın yalnızca yasalar uyarınca uygulayıcıları olacaklardı. O günün koşullarında devrimci hareketimiz yapılacak olan bu toplantı ve mitinglerde CHP'den de AP'den de daha büyük yığınları topluyabilirdi. Elbetteki böyle bir parti kaçınılmaz olarak şimşekleri üzerine çekecek ve egemen güçlerce illagaliteye itilecekti. Ancak öyle olsada parti çatısı altında verilecek mücadele her durumda aktif olabilecek disiplinli kadroların oluşmasını sağlıyacak ve 12 Mart açık faşizmini hazırlıklı olarak karşılayacaktır.

Bu tarihsel fırsat kaçırılmıştır. Elbetteki bunda bizimde hatalarımız var. Ama asıl vebal, omuz omuza savaştığın yoldaşlarından gizli fraksiyoncu tertiplere girişenler, grupçuluk çığırını açanlardadır.

★

Çayan ve ona sahip çıkan ayrı ayrı gruplardan izleyicilerine göre; 3-5 ahbap bir araya geldi mi hemen "tepe" olunur. Bu "tepe"den aşağıya doğru örgütlendin mi yukarıdan aşağıya örgütlenmiş olursun. Nitekim, öyle yapmışlardır. Ve o günden bu yana kurulan "tepe"lerin etrafında nice fraksiyonlar yetişti. Bunlardan hiç biri parti niteliği taşımamış, tam tersine Türkiye solunun önemli bir kesimini yıllar boyu parti dışında tutma işini becermiştir. Bu, gerçek parti birliği yerine grupçuluğu savunmaktır. Leninizmi tahrif etmektir. Ve insan Leninizmi tahrife başladımı broşürdeki imza sahiplerinden bir kısmının yaptığı gibi soluğu karşı-devrim saflarında alır. İşi "Demirel Yurtseverdir, Mihri Belli haindir" demeye kadar vardırır.

Leninist "yukardan aşağıya doğru örgütlenme usulü" nedir?

Yukarıda adı geçen broşür Leninin bu konudaki görüşlerini sansür etmiştir. Lenin "Bir Adım İleri İki Adım Geri" adlı kitabının aynı paragrafında yukarıdan aşağıya doğru örgütlenme usulünü de aynen şöyle açıklamıştır: "... Oportünist Sosyal Demokrasinin örgütlenme prensipleri aşağıdan yukarıya doğru örgütlenme usulünü izler ve bu yüzden mümkün olduğu kadar, (aşırı bir şevkle) anarşizm noktasına varan özerkliği ve demokrasiyi yeğ tutar. Devrimci Sosyal Demokrasinin örgütlenme prensipleri ise, yukarıdan aşağıya doğru örgütlenme usulünü izler, "Bu yüzden de parçalarla ilişkide, merkezin gücünün ve haklarının genişletilmesinden yanadır. Düzensizlik ve ayrı gruplar döneminde, tepe'de kaçınılmaz olarak, gruplardan biri vardı. Bu grup, eylemi ve devrimci istikrarı dolayısıyla en etkili olanıydı. Devrimci sosyal demokrasi bu tepedeki gruptan örgütlenmeye gitmiştir. (Burada sözkonusu olan İskra örgütüdür). Gerçek parti birliğinin restorasyonu ve modası geçmiş grupların bu birlik içinde erimesi döneminde, tepe, kaçınılmaz olarak, partinin en yüksek organı olduğu için parti kongresidir; kongre, mümkün olduğu kadar, bütün faal örgütlerin temsilcilerini kapsar ve merkez kurullarını atayarak, onları gelecek kongreye kadar tepe haline getirir. Avrupa'daki sosyal demokratların uyguladığı usul budur ve anarşistler prensipte muhalefet etse de bu usul yavaş yavaş güçlük çıksa da, çatışma ve kurugürültü olsa da- Asıyalı Sosyal Demokratlar arasında da yayılmaktadır."* (Lenin B.A.İ.İ.A.G. Sh. 232, 233) Evet, güçlük, çatışma ve kurugürültü çıksa da, dar grup çıkarları uğruna unutturulmaya çalışılsa da bu Leninist usul Türkiye Proleter Devrimcileri tarafından da kavranmakta ve benimsenmektedir.

★

"Düzensizlik ve ayrı gruplar dönemi"nin halen yaşandığı ülkemizde, "eylemi ve devrimci istikrarı dolayısıyla en etkili olan" grup da gerçek parti birliğinin restorasyonu döneminde parti içinde eriyecektir. Örneğin TEP grubu 1. Büyük Kongre kararlarında şöyle demektedir: "Artık iyice anlaşılmıştır ki, Türkiye solunun sağlam unsurlarının bir tek siyasal örgüt çatısı altında ve bilimsel sosyalizmin temel ilkeleri üzerinde birleşmesi, TEP'in güçlenmesinden geçer. TEP'in bilimsel sosyalist çizgisinin, bağımsız ve yaratıcı tutumunun egemen kılınmasından geçer. Bundan ötürü bu aşamada solda birlik isteyen, muazzam bir güç olan sosyalist potansiyeli devrim doğrultusunda seferber edebilecek güçte bir proleter devrimci parti isteyen, TEP'i güçlendirmekle, partimizin işçi ve yoksul köylü saflarında derin kökler salmasını sağlamakla işe başlamalıdır. Çünkü TEP Türkiye devrimine önderlik edecek olan işçi sınıfı partisinin bel kemiğini oluşturacaktır." (Solda Birlik İçin - Emekçi Yayınları Sh. 12)

Yani TEP en yüksek organ kararıyla da ayrı gruplar dönemine son verilerek gerçek parti birliğinin kurulmasından yana olduğunu ifade etmiştir. TEP'in bir çağrı niteliğindeki bu en yüksek organ kararına herhangi bir grup cevap vermiş değildir.

Grup "tepe"lerini yıkalım. Gerçek parti birliğini kuralım. Çünkü Büyük ustanın dediği gibi "Devrimci sınıf savaşında önderlik, vurucu gücün mümkün olan en büyük organik bileşimini... öngörür."

* Tırnak içinde Siyah Harflerle yazılanlar ASD'ye açık mektup'da sansür edilen bölümdür.

ANTİ-KOMÜNİZM BAYRAĞI YENİ ELLERDE

Tekzibe Cevap

«Anti-Komünizm Bayrağı Yeni Ellerde» başlıklı yazımıza (Bak: Bağımsız Türkiye Sayı: 58) M. A. Aybar'ın mahkeme eliyle gönderdiği tekzibe yanıtlama gereğini duyuyoruz.

Tekzip yazarı yazımızın imzasız yayınlanmasına takılmış, «yazdıklarınızın sorumluluğunu üstlenmelisiniz» anlamında şeyler söylüyor. Türkiye'de «demokrasi» dozu kişiden kişiye değişir. 1960'larda Aybar İşçi Partisi başbakanlığı yaptığı yıllarda 141. madde sabıkalısı arkadaşlarımız kamu haklarından yoksundular. Onlar, değil parti yönetmek, seçmenlik hakkına bile sahip değillerdi. Aybarlar sosyalistcilik oynamak için icazetliydiler, onlar ise icazetsiz. Bugün de durum pek değişmiş değil. 142'nci madde adamına göre yorumlanıyor ve uygulanıyor. Askerlikte cepheyi daraltmak diye bir şey vardır. Türkiye'nin bu koşullarında yayımcılıkta da öyle. Avukatlık yapmış olan Aybar'ın bu kadarını bilmesi gerekir. Bize cesaret dersi vermeye kalkışması da yersizdir. Ayrıca geçen sayımızda da açıkladığımız gibi Mihri Belli arkadaşımızın imzalı yazısı «Cumhuriyet» gazetesine gönderilmiş, orada yayınlanması gecikince imzası ile dergimizde yayınlanmıştır.

BUNUN ADI ANTİ-SOVYETİZMDİR

Bilimsel tartışmalarda konu dışına çıkmamalı, görecilik teorisi tartışılırken Einstein'ın Yahudi olduğundan, siyonistlik yaptığından dem vuran kişinin durumuna düşülmemeli diyor tekzip yazarı. Biz, onun bir zamanlar bağnaz Stalinci geçindiğine, bu 180 derecelik dönüşün açıklamasının yapılması gerektiğine işaret ettik. Bu konu dışına çıkmak değildir. Bu, yalnızca, kendisini okur karşısında sorumlu davranmaya davettir.

Tekzip yazarı, bizim teorik tartışmadan kaçındığımızı, onun yerine «anti-komünizm» suçlamasıyla işin içinden çıkmaya çalıştığımızı söylüyor. Aybar'ın «Cumhuriyet»de çıkan yazısı seviyeli bir teorik tartışma niteliği taşımaz. Bilimsel gibi görünen, kaynağı gösterilmeyen uzun tiradların kisvesi altında, Türkiye devriminin doğal müttefiki olan sosyalist dünya sistemine kara çalınmaktadır. Burjuva hukukçusu mantığıyla ve salt idealist bir tutumla sosyalist ülkelerde bürokrasi sorunu çağımız Marksizminin örgüt anlayışının doğal bir sonucu sayılmaktadır. O, SSCB'ni «gizli polisi, düzmece davaları, sürgünleri, çalıştırma kampları ile, Stalin'in inanılmaz vahşetlerle dolu kanlı istibdadının yer aldığı» ülke olarak tanıtıyor, SSCB'nin kurucusu Lenin'i yerin dibine geçiriyor. Eşyanın adını koyacaksak buna «anti-Sovyetizm» derler, «anti-komünizm» derler.

Tekzip yazarı, SSCB'nin düşmanı, anti-komünist değilim, 1947'den beri Amerikan emperyalizmine karşı çıktım diyor. Ama «kuyrukçu» da olmadığını söylüyor.

Biz kendisini 1947'de yaptığı için değil, bağnaz Stalinci geçindiği, Lenin'in «Ne Yapmalı» adlı eserini örgütlenmede son söz saydığı dönemdeki tutumundan ötürü değil, «Cumhuriyet»de çıkan yazısından ötürü eski görüntüsüyle çelişen yeni kimliğinden ötürü eleştiriyoruz. Yaşamlarının bir döneminde ilerici tutum içinde olup da geriye çark edenler çoktur. Böylelerin kendilerini bugünkü gerici tutumlarından ötürü eleştirenlere karşı savunma olarak eski tutumlarını hatırlatmaları neyse, Tekzip yazarının yaptığı da aşağı yukarı odur. Eğer Aybar daha başından bugünkü siyasal kimliğiyle ortaya çıksaydı ne TİP'in başına geçebilir ne de ciddiye alınırdı.

Kuyrukçuluğa gelince; kuyrukçuluğun türlüsü var. Batı Avrupa modalarının Türkiye'ye ithalciliğine kalkışmak da kuyrukçuluktur.

AMAÇ, SOSYALİST TOPLUMA KARA ÇALMAKTIR

Tekzip yazarı, «Henüz emekleme çağında olan sosyalizmin bir takım zorluklarla karşılaşması doğaldır. Bunların nedenlerini araştırmak

görevdir, herşeyi toz pembe göstermeye çalışanlar anti-komünizmin ekmeğine yağ sürmektedirler» diyor. Çok doğru! Ama Aybar'ın yazısı karşılaşılan zorlukların nedenlerini araştırmayı amaçlayan yapıcı bir eleştiri değil. Amaç, ilk sosyalist ülkenin kurucusuna, çağımız Marksizmine kara çalmak.

Bir de şu var: Aybar, uzun zamandır ilk kez büyük tirajlı bir gazetede yazı yazma olanağını bulmuştur. Başından beri «Amerikan emperyalizmine karşı çıktığını», «sosyalizm için savaştığını» iddia eden bir kimse, CIA denetiminde faşist darbelerin tezgahlandığı bu ülkede, son olarak yeni Amerikan üslerinin açıldığı, Maraş katliamı gibi provokasyonların yer aldığı bir ülkede, Leninizme sövme dışında üzerinde yazı yazacak başka konu bulamamış mı?

Sosyalist ülkelerde bürokrasinin oluşmasını «Leninist örgütlenme modeli»ne bağlamak, yani yasa ve tüzük maddelerini belirleyici neden olarak görmek Marksizme ters düşen idealist bir tahlildir. Bu, burjuva hukukçuluğudur. Bürokrasinin oluşması sosyalist kuruluşun yer aldığı ülkelerin özgül koşulları ile ilgilidir. Burada gelişen teknolojinin sayıca ve etkinlik bakımından gittikçe daha büyük önem kazanan bir teknokrat katmanın ortaya çıkmasına neden olması da bir etkendir. Ve bu sorunun çözümü herkesten önce sosyalist ülkeler emekçilerinin meselesidir.

Merkezci örgütlenme, tekelleşme, kapitalist üretimde teknolojik ilerlemeye paralel olarak sermayenin yoğunlaşmasının bir sonucudur. Bu çapta kapitalist üretim olanağının ortaya çıkmasıyla tekelleşme yaygınlaşmıştır. Bunun sonucu, dünya ölçüsünde emekçi halkların daha yoğun sömürüsü oldu, emperyalizm, emperyalist savaşlar oldu. Biz sömürüye karşıyız, emperyalizme karşıyız. Teknolojik ilerlemeye ve bunun doğal sonucu olan büyük üretime karşı değiliz. Sosyalizm üretici güçlerin gelişmesine engel olan «ayak bağı olan» kapitalist üretim ilişkilerine son vererek insanlık önünde alabildiğine geniş ufuklar açan toplum biçimidir.

Sosyalist üretim kaçınılmaz olarak merkezci olacaktır. Bu bir teknolojik zorunluluktur. Sosyalist plân ekonominin tümünü kapsar ve zorunludur.

Tekzip yazarı, plânın merkezci, tepeden inme planlanması başka şey, ekonominin tümünü kapsaması ve zorunlu olması başka şeydir, diyor. Ona göre sosyalist toplumda plân ekonominin tümünü kapsıyacak ve zorunlu olacak ama «merkezci» olmayacak. Besbelli bu saçma.

Eğer tepeden inmecilikle ekonominin, dolayısıyla toplumun gerçek gereksinim ve özlemlerine ters düşen bir iktisadi planın topluma zorla kabul ettirilmesi kastediliyorsa, bunu savunacak değiliz elbet. Ancak yazarın kendisi «Cumhuriyet»de çıkan yazısında SSCB'nin ekonomik gelişmede başarılı olduğunu teslim ediyor. Dolayısıyla ekonomik planın doğru olarak saptandığını yani emekçilerin gereksinim ve özlemlerine denk düştüğünü ve emekçilerce başarıyla uygulandığını kabul ediyor. Ama tekzibinde bu kez, başka konularda olduğu gibi bu konuda da kendisiyle çelişkiye düşüyor ve Sovyetlerde beş yıllık planları kötülüyor.

SORUNUMUZ DEVRİMDİR

Tekzip yazarı bir «savaş örgütü» olarak nitelediğimiz «öncü parti»nin sömürü düzeninin alt edilmesinde, yani devrimde «sonuç alıcı bir silah olduğunu» söylüyor. «Öncü parti»nin başarılar elde etmiş olmasını eşyanın doğasına uygun buluyor.

Ama sorun bu değilmiş, sorun böyle bir örgütün sosyalizm ile bağdaşıp bağdaşmadığı imiş.

Tam tersine bizim için sorun bu. Sorun Türkiye'de devrim yapmak, sömürü düzenine son vermektir. Bunun için gerekli örgütlenmeyi gerçekleştirmektir. Ama besbelli ki Aybar'ın başka dertleri var. Emperyalist metropollerin işçi hareketindeki sağ görüşleri ısıtıp sömürülen ülke Türkiye'ye sunmak gibi..

Tekzip yazarı Leninist örgütlenme modeline uygun örgütler sosyalist devrimi yapmaya elverişlidirler ama bunlar sosyalizm ile bağdaşmaz demeye getiriyor. Elbette ki sosyalist örgütlenme biçimi toplumdaki gelişmelere uygun olarak değişikliklere uğrayacaktır. Bu, kaçınılmaz bir şey. Ama sosyalist devrimi yapan örgütün sosyalizm ile bağdaşmadığı iddiası kesinlikle yanlıştır. Devrimler ancak devrimin sınıfsal içeriğinin zorunlu kıldığı örgütlenme ile gerçekleşir. Burjuva parlemanter sistem ilk önce kuramcıların kafasında oluşup sonradan uygulamaya konmadı. Toplumdaki sınıflar arası ilişki-

lerin bir sonucu olarak oluştu, aşamalardan geçerek bugünkü biçimini aldı. Sovyetik sistemde kuramcıların bir keşfi değildir. Onu ilk kez 1905 devriminde Rus işçileri tarihin zorlamasıyla gerçekleştirdiler. Elbette ki sosyalist toplumun daha ileri aşamalarında bu sistem de değişikliklere uğrayacaktır. Ama biz Maraş katliamının yer aldığı ülkede yaşıyoruz. İçinde bulunduğumuz koşullarda sosyalist demokrasinin örgütlenme biçimi üzerine spekülasyonlara girişmek bizantinizmden de öte bir şeydir, sorumsuzluktur.

«GÜLER YÜZLÜ SOSYALİZM»İN ÖYKÜSÜ

Tekzip yazarı Avrupa Komünizmi ithalcisi değilim, diyor. Ben onların savundukları şeyleri «güler yüzlü sosyalizmi», «insancıl, özgürlükçü sosyalizmi» daha önceleri savunmuşumdur anlamında şeyler söylüyor.

Şu «güler yüzlü sosyalizm» konusunda bizim bir tespitimiz var. Aybar'ın «güler yüzlü sosyalizm» sloganıyla ortaya çıkmasından pek az önce, bugün Camp David anlaşmasının savunucusu olan ve daha çok magazin niteliği taşıyan «Nouvel Observateur» dergisi, Rose Luxembourg üzerine bir yazı yayınladı. Manşetinde Rosa Luxembourg'u «güler yüzlü sosyalizm»in savunucusu olarak sundu. Yazı, Luxembourg'un bir proleter devrimcisi olarak erdemlerini görmezlikten geliyor, daha çok onun Lenin ile olan görüş ayrılıklarını vurguluyordu.

Aradan birkaç hafta geçti. Aybar'ın «güler yüzlü sosyalizm»in savunucusu kesildiğine tanık olduk. Biz o günlerde Aybar'ın bu çıkışının, «Nouvel Observateur»ün yazısından hemen sonra gelmesini bir rastlantı saymadık. Bugün de saymıyoruz. Yani «güler yüzlü sosyalizm» de ithal malıdır.

Tekzip yazarı «Avrupa komünistleri kendi ülkelerine özgü bir yol izlemek hakkına elbet sahiptirler» diyor. Evet öyle, nasıl ki tüm ülkelerin devrimcileri aynı hakka sahipse. Proleter enternasyonalizmi bunu emreder, karşılıklı saygıyı emreder. Ama eğer papaza kızıp oruç yercesine Avrupa komünizmi savunucuları sosyal demokrasinin çoktan bayatlamış tezlerini yeniden ısıtıp önümüze sürmeye kalkışıyorlarsa, Batı toplumlarına özgü erdemler yakıştırarak bir çeşit bölgecilik yapıyorlarsa, sömürü düzeni ile uzlaşma eğilimleri gösteriyorlarsa, onları eleştirmek, hele bu sağ akımın bir doğu toplumu olan Türkiye'ye ithalciliğine kalkışanlara karşı çıkmak bizim de hakkımızdır.

Yazarın dostça uyarılara bir itirazı yokmuş. «Nitekim biz de, Leninist örgütlenme biçimine bağlı kalırlarsa, demokratik amaçlarına ulaşamıyacaklarını söylüyoruz» diyor. Bu, dostça uyarı değil, kraldan fazla kralcı kesilmek. Ve bu dostça «uyarı»yı Türkiye gibi sömürülen ülkeden bir aydın yapmaya kalktı mı, durum büsbütün gülünçleşiyor.

TOPRAK REFORMU YAPMAMIŞ ÜLKEDE DEMOKRASİ GELENEĞİ OLMAZ

Tekzip yazarı Türkiye'de köklü burjuva demokrasisi geleneklerinin var olduğu görüşünde. «Çağdaş uygarlığa yönelik hareketlerin tarihi hemen hemen Fransız Devrimi ile yaşıt»mış. «Halkımızın, yüzlerce yıl ceberrut bir devlet boyunduruğunda yaşamakla kazanılmış deneyimleri yok! Hem biz burada demokrasi geleneğinden söz ediyoruz, ceberrut yönetim geleneğinden değil. «Halkımızın insan sevgisiyle, insana saygısıyla dopdolu bir kültür hazinesi var» diyor. Evet doğru, ama bu, yalnızca Türkiye halkına özgü bir şey mi?

1877'de kısa ömürlü güdük meşruti yönetime işaret ederek bizde burjuva demokratizmi geleneğinden söz etmek gülünçtür. Bunu 33 yıllık Abdülhamit istibdadı izlemiştir ve arkasından da ülkeyi on yıl sıkıyönetim altında tutan İttihat ve Terakki yönetimi gelmiştir. Cumhuriyet döneminde de ta İkinci Dünya Savaşının sonuna kadar Türkiye'de tek parti düzeni vardı. Sonra getirilen çok partili düzen de gerçek burjuva demokrasisi değildi, sahtesiydi. Sola kapalı, sağa alabildiğine açık anti-demokratik bir düzendi.

Burjuva devriminin sonucu olan demokrasinin birinci şartı bir toprak reformuyla feodal ilişkilere son verilmesidir. Türkiye, tarihinde böyle bir reform görmedi. Bu koşullarda bizde bir burjuva demokrasisi geleneği olduğunu söylemek gerçekleri zorlamaktır. Bu zorlama niçin yapılıyor? Niçin yapıldığı açık: Batı modası şapkaları başımıza giydirmek için.

GERÇEK DIŞI İDDİALAR

Tekzip yazarı ATÜT konusunda gerçeğe ters düşen şeyler söylüyor. Marks hiç bir zaman Grundrisse'de toplanan ATÜT ile ilgili çalışmalarına «antici-pation»dan öte, bir önem vermem'ştir. Yani bilimsel olarak doğruluğu kesinlikle saptanmış tezler saymamıştır bunları. «Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı»nın önsözünde bunu açıkça belirtmiştir. Onun için Marks hayattayken «Grundrisse»nin yayınlanması için herhangi bir girişimde bulunmadı. «Grundrisse»nin ilk yayınlanması 1940'lardadır.

Stalin 1930'larda yazdığı «Diyalektik ve Tarihsel Materyalizm» adlı yapıtında «belli başlı» üretim tarzlarından söz eder. Ve bunlar arasında ATÜT'e yer vermez. Bu doğrudur, çünkü ATÜT belli başlı üretim tarzlarından biri olarak nitelendirilemez.

Tekzip yazarının tastamam Witfagel ağzıyla konuşması ve ATÜT'e dayanarak sosyalist ülkeleri sömürü düzeninin hüküm sürdüğü toplumlar olarak tanıtmaya kalkışması gerçekten ibret verici.

KENDİ GÜCÜNE GÜVEN İLE ENTERNASYONALİZM ÇELİŞMEZ

«Bağımsız Türkiye»de biz Aybar'ın sorunu, sorumluluğunu taşıdığımız devrim açısından koymadığını belirttik. «Bizim için önde gelen sorun sosyalist ülkelerde sosyalist demokrasinin kusursuz olup olmaması değildir. Sorun sosyalist ülkelerin tüm dünyada ulusal demokratik güçlerle çıkar birliği içinde, dolayısıyla dayanışma durumunda olup olmamasıdır» dedik. Böyle bir dayanışma olduğuna göre, yani sosyalist dünya sistemi Türkiye devriminin doğal müttefiki olduğuna göre ülkemizde devrimin çıkarlarının sosyalist sistem ile dayanışmayı emrettiğini söyledik.

Tekzip yazarı böyle bir dayanışmayı gereksiz sayıyor. Bu, teslimiyetçi görüştür. Devrimi halkımız kendi gücüyle gerçekleştirecektir diyor. Elbette ki devrimi emekçi halkımız yapacaktır. Kendi gücüne güvenmeyen, devrim mevrim yapamaz. Ama kendi gücüne güven devrimci enternasyonalizm ile çelişmez. Tam tersine. Ama Türkiye bu dünya içindedir. Ve Türkiye devriminin dünyadaki güçler dengesinde bir yeri vardır. Bu devrimin dış düşmanları da olacaktır, dostları da. Ben dostlar olmadan da devrim yaparım diyen kişi, kendi gücüne güvenen kişi değildir. O düpedüz düşmanın ekmeğine yağ süren ve kendini tecrit eden sorumsuz kişidir. Tekzip yazarının devrim mevrim diye bir sorunu olmadığı açık. O, bir zamanlar söylediği gibi seçimden sonra oyların sayılmasıyla hasımlarının gözlerinin içine baka baka iktidara gelecek. Bugün de aynı hayaller içindedir.

★

Tekzip yazarı bizi «solu 12 Mart tuzağına itmiş olanlar, TİP'i parçalayanlar» olarak nitelendiriyor. Salon sosyalistleri, sosyalizme geçişi bir güneşli bahar gününde kır gezintisi sananlar, çizdikleri toz pembe tablo tarihin acı gerçeğiyle çelişince hep bir «sebep olan»ı aramışlar ve bulmuşlardır da. Burada da yaptıkları budur. Tekzip yazarı bizi ellerindeki kan lekelerini silemeyen Lady Macbeth'e de benzetiyor. Ankara 10'uncu Sulh Ceza Mahkemesi bu satırları hakaret saymamış ve yayınlanması kararını almış. Aybar bu cinsten benzetişleri ilk yapan değil. Başkaları da aynı biçimde bize sövdüler. Anti-komünizm simsarı Aclan Sayılgan'a varana dek birçok kimse...

TİP'i parlemantarzim batağına sürükleyenlerin, bu partiyi Türkiye gerçeklerine ters düşen Batıdan ithal edilmiş sosyalizm türlerine yöneltmeye kalkışarak, açıkça anti-komünizme kadar varan tasfiyecilikten medet umarak parçalanmasına neden olanların kimler olduğunu halkımız çok iyi bilmektedir. 12 Mart faşist darbesinin bahanesi gibi gösterilen gençliğin bazı bireyci çıkışları da geniş ölçüde TİP yönetiminin Türkiye solunda yaratmış olduğu derin düş kırıklığının bir sonucudur. Tarih bunu böyle yazacaktır.

«BAĞIMSIZ TÜRKİYE»

DEVRİMCİ YOL'UN ELESTİRİSİ YAZIMIZI BU SAYI YERDARLIĞI NEDENİ İLE YAYINLAYAMIYORUZ ÖZÜR DİLERİZ.

TÜSTAV

DEMOKRATİK DEVRİM TARTIŞMALARI (2)

«KURTULUŞ» Ayıp Ediyor !

Buraya kadar «Kurtuluş» yazarının bir türlü anlam veremediğimiz garip tutumu üzerinde durduk. Kendilerinden bir paragraf alıp «İşin doğrusu budur» demeye getirdiğimiz halde, işitmediğimiz suçlama kalmamıştı. Yazar, kendi dergilerinden aktardığımız satırları yorumlayarak ağız dolusu sövüyordu bize. Hele, kendileri «Demokratik Devrimimiz» dedikleri halde, biz «Devrimimiz» dedik diye, akla hayale gelmeyecek suçlamalar yöneltmişti, bu tutum gerçekten garip.

Şimdi de, «Kurtuluş» yazarının bize teorik dersler verdiği noktalar üzerinde duralım.

Örneğin «Milli» ya da «Ulusal» kavramı konusunda.

Şöyle diyorlar: «...Burada uluslaşma süreci üzerinde uzun uzun söylevler verme durumunda kalmamak için kısaca, uluslaşma sürecinin başını burjuvazinin çektiği fakat çağımızda devrimci barutunu tüketen burjuvazi yerine, bu görevi proleteryanın omuzladığını belirtelim. Gerçekten burjuva demokratik devrimler esas olarak, burjuvazinin feodaliteye karşı gerçekleştirdiği devrimlerdir. ...» Bundan sonra Stalin'in o ünlü ulus ya da millet tanımı alıntı olarak aktarılmış. Ve şöyle sürdürülüyor: «Mekanik olarak değerlendirilirse, burjuva demokratik devrimin görevlerini proletaryanın üstlenmesi hiçbir zaman anlaşılamaz. «Bağımsız Türkiye» sorunu bu bütünselliği içinde ele almadığı için birbirine karıştırmakta, söz gelimi, bağımsızlık sorununa milli demekte ve feodal kalıntıların temizlenmesi işini demokratik olarak nitelemektedir. Niçin milli bir sorun demokratik olamaz sorusunun ise cevabı yoktur. Biz demokratik devrimimiz derken (Neyse bu «devrimimiz» lafını kötüye yormayalım! B.T.) yazarın söylediği gibi hiç de bir şeyleri birbirine karıştırdığımız kanısında değiliz. Halâ bu konuda «Bağımsız Türkiye» ısrarlı ise, önce özeleştiri yapmalıdır. Ve sonra da bizi ikna edecek aklı başında şeyler söylemelidir. Çünkü yazarın kendilerinin daha önce söylediklerinden pek haberi yoktur. Yazar şu cümleler için ne söylemektedir?» «Bundan sonra Mihri Belli'nin Yazılar kitabından bir alıntı yapılmış. Alıntıda Belli arkadaş önümüzdeki devrime «kısaca demokratik devrim diyoruz» demiş ve bu devrimin iki ana görevini n«milli bağımsızlığın gerçekleştirilmesi ve feodalizmin ortadan kaldırılması» olduğunu belirtmiş. (Kurtuluş, Sayı 28, s. 13)

«Kurtuluş»un «...Mekanik olarak değerlendirilirse...» diyerek bize bulaşmaya başladığı noktaya kadarki dediklerine elifi elifine katıldığımızı söyleyelim. (İnşallah bu kez çok kızmazlar.) Evet bütün bunlar doğrudur. Yani uluslaşmanın oluşumu demokratik devrimin işidir. Evet uluslaşma sürecinin başını bir zamanlar burjuvazi çekerdi, sonradan devrimci barutu tükendi. Bu görevi çağımızda proleteryanın üstlendiği de doğrudur; yani esas olarak (bir zamanlar, burjuvazinin feodaliteye karşı gerçekleştirdiği demokratik devrimi çağımızda bizim gibi ülkelerde proletaryanın kaçınılmaz olarak üstlendiği kesin olarak doğrudur. Kısacası bu sorunu böyle koyan, yani uluslaşmanın tamamlanabilmesinin demokratik devrimin işi olduğunu belirten «Kurtuluş» haklıdır.

«Kurtuluş» haklıdır ama, bu konuda bize ders vermeye kalkmamalıydı, çünkü bu doğruları ilk kez «Kurtuluş»tan öğrenmiyoruz. Üstelik biz «uluslaşma sürecini» tartışmıyorduk. Konumuz bağımsızlık idi. Birbiriyle içiçe olmakla birlikte feodalitenin tasfiyesi, demokratik devrim yoluyla tasfiyesi ve ulusların oluşumu başka şeydir; 20. Yüzyılda emperyalizme bağımlı bir (ya da birkaç) ulusun bağımsızlığını kazanma savaşımı ve kazanması olayı başka şeydir.

«Kurtuluş» ne yaptı? Yukarıya aldığımız satırlara bakarsak bize uluslaşmanın oluşumunun «demokratik» olduğunu söyledi. Ama ne emperyalizmden söz etti ne de ona bağımlılıktan. Sanki böyle bir olay yok, ve sanki biz bunu tartışmıyoruz!

Neyi tartıştığımızı yineleyelim: Emperyalizme karşı ve bağımsızlık için bir savaşımdan söz ediyoruz biz. Ulusal ya da milli bir savaşımdan bir başka deyişle ulusal kurtuluş savaşımından söz ediyoruz; Türkler için de Kürtler için de. Buna milli demeyeceksin de ne kazanacaksın. Dünya, bangır bangır bağırıyor «Çağımız ulusal kurtuluş savaşları ve proleter devrimler (ya da sosyalist devrimler) çağıdır!» diye. «Kurtuluş»un geçmiş sayılarını karıştırsan, bu cümleye ya da buna benzer ifadelere 80 yerde rastlarsın.

Oyleyse nedir çağımıza bu damgayı vuran? Emperyalizm olgusudur, ona bağımlı ülkeler olgusudur, bu bağımlılıktan kurtulma savaşımları olgusudur. Böyle bir savaşım ancak proletaryanın öncülüğünde bir savaşımla kesin zafere ulaşabilir çünkü, proletarya savaşımı sosyalizme vardırarak ulusal bağımsızlığı da garantiye alır, emperyalizmin kucağına yeniden geri dönme olasılığını ortadan kaldırır.

Bağımsızlık ulusal bir olaydır. Bunun için verilen savaşım da ulusal bir savaşımdır. Eğer bir devrim böyle bir amaç güdüyorsa, O'nun bir niteliği de milli olmaktır. Aynı devrim feodal kalıntıları da temizleyecekse, ayrı ayrı halkların ulus olarak serbestçe serpilip gelişebilmelerinin önündeki engelleri temizleyip atacak elbette bu aynı zamanda demokratik nitelik taşıyan bir devrim olacaktır: MİLLİ ve DEMOKRATİK bir DEVRİM!

Dikkatli bir okur hemen fark eder ki, biz feodal kalıntıların temizlenip uluslaşmanın en tam biçimde gerçekleşmesinin demokratik bir olay olup olmadığını tartışmıyoruz, biz emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık için verilen savaşımın milli olup olmadığını, milli diye adlandırılıp adlandırılmayacağını tartışıyoruz. Öyle değil mi!

«Kurtuluş» ne diyordu uluslaşma sürecinden söz edip Stalin'in ulus tanımını verdikten sonra? «'Bağımsız Türkiye' sorunu bu bütünselliği içinde ele almadığı için, birbirine karıştırmakta, söz gelimi bağımsızlık sorununa milli demekte ve feodal kalıntıların temizlenmesi işini demokratik olarak nitelemektedir. (Ne büyük yanlışlıklar yapmışız görüyor musunuz.) Niçin milli bir sorun demokratik olamaz sorusunun ise cevabı yoktur...» Edasına da bakarsan bu konuda bizim defterimizi dürdüğü kanısında! Oysa kendi defterini dürüyor haberi yok!

«Kurtuluş» demedi mi bize burjuva demokratik devrimler esas olarak burjuvazinin feodaliteye karşı gerçekleştirdiği devrimlerdir, bu görevi bugün proletarya omuzlamak zorunda kalmıştır. Bu devrimler uluslaşma sürecini, yani ulusu oluşturan faktörlerin oluşumunu içerir ve bu devrimlere de burjuva demokratik devrimler denir. Demedi mi bunları? Dedi. Demek ki feodal kalıntıların temizlenmesi işi (ki uluslaşmanın gerçekleşmesini de içerir) demokratik bir olaydır. Bu bakımdan bir yanlış yapmamışık, çok şükür!

Gelelim bağımsızlık sorununa «milli» diyerek yaptığımız büyük gaf'a! Fakat arkadaş sen bunun hiç sözünü etmedin o satırlarda. Yalnızca uluslaşmanın demokratikliğinden dem vurdun. Oysa konumuz emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık, ulusal kurtuluş savaşımı. Bu da MİLLİ'dir. Hıkır mıkır etmeye gerek yok! Bu böyledir. Şimdi de Mihri Belli arkadaştan aldığınız aktarmaya gelelim. O satırlar, arkadaşımızın 1938'da, daha henüz kendi imzasını bile kullanamazken ve «Yön» gibi sola açık ama Marksist olmayan bir dergide ve milli demokratik devrim konusunu ilk kez işleyen yazısından alınmıştır. Ve arkadaşımız orada bu devrime «kısace demokratik devrim diyoruz» demiş! Ama önümüzdeki devrimin niteliğini açan ve bu alıntının yapıldığı yazıyı izleyen ve anti-demokratik yasaları göğüsleye göğüsleye verilen bu mücadele içinde sola açılım genişledikçe ona uygun olarak tarih sahnesine çıkarılan marksist yayın organlarında yazdığı yazılarla meseleyi «kısaca» değil literatürde olduğu gibi koymuştur.

«Kurtuluş» «Vietnam İşçi Partisi Tarihi»nden de bir alıntı yapmış. Orada da «Burjuva demokratik devrimin esas amacı» diye konmuş mesele ve amaç olarak da feodal asalaklarla pre-kapitalist sömürü biçimini ortadan kaldırmak Hindi-Çini'yi tam bağımsızlığa kavuşturmak gösterilmiş. Böylece «Kurtuluş» kendini haklı çıkarmış!

Arkadaş, ne bilsin adamlar senin yanlışını doğrulamak için kendilerine başvurmaya kalkacağını. Vietnam'lı devrim liderlerinin yazılarında devrimlerinin niteliğini ıcığıyla cıcığıyla ele aldıklarında kendi devrimlerine MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM dediklerini hiç duymadın mı? Hiç mi rastlamadın okuduğun kitaplarda! Yani biz de şimdi mal bulmuş mağribi gibi, alıntılara mı sarılalım apaçık bir gerçeği kanıtlamak için!

Eğer bir proleter devrimcisi, kendi devriminin gerçek niteliğini biliyorsa ve gerektiğinde sorunu milli demokratik devrim olarak koymuşsa, zaman zaman konuya kısaca «demokratik devrim» ya da «burjuva demokratik devrim» diye geçistirmesine takılıp kalmanın bir anlamı yoktur. Bizim girdiğimiz gibi bir tartışmaya girerse ya da tartışma olmasa bile konuyu derinlemesine ele aldığında ne diyeceğine ya da ne demiş olduğuna bak sen. Vietnam'lı devrimci devriminin milli karakterini sergilemiş, milli demokratik devrim diye nitelemiş ve öyle adlandırmıştır. Mihri Belli arkadaş kezal Yani onlarla bir tartışmaya girsen alacağın cevap «evet bazen demokratik devrim deyip geçmişiz kısaca, ama aslında önümüzdeki devrim elbette MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİMDİR» diyeceklerdir.

Zaman zaman yazılarımızda genellikle de konuşmalarımızda, kısaca demokratik devrim deyip geçiyoruz; eğer biri kalkıp da hayır «milli demokratik devrim» diyecek olursa (ki olmuyor ne kastettiğimizi biliyor bizi tanıyan) «evet haklısın» demeye hazır olarak. Galiba yapmamak lazım. Baksana «Kurtuluş»tan bir arkadaş çıkıp kafamıza kakabiliyor.

Keşke «Kurtuluş»un yaptığı da bu anlamda devrimi kısaca «demokratik devrim» deyip geçiştirmek olsaydı. Oysa tartışıyoruz ve o inatla devrimimizin milli demokratik devrim olmadığını, yalnızca demokratik devrim denmesi gerektiğini kanıtlamaya çalışıyor. Ama yalnızca çalışıyor işte o kadar. Ve de ayıp ediyor.

(Devam Edecek)

MEHMET TASKESEN

Faşist cephe'nin kalemşörleri, şu sıra bir ismi dillerine dolamışlar, veryansın ediyorlar: MEHMET TAŞKESEN. Onlar, bir kısmı silah ve satır elde suçüstü yakalanmış olan katliamcı MHP'li takımının yardımına koşmak için, kurşunlara, satır darbelerine hedef olan halkı suçlu gösterme gayretkeşliği içindedirler. Saldırıların özellikle Mehmet Taşkesen'e yöneltiyorlar. Halkın safında meşru savunma durumuna itilmiş olan bu yurtsever insana.

İçişleri Bakanı da son Meclis konuşmasında nereyse Tercüman gazetesiyle ağız birliği etti. Özaydınlı'ya göre saldırıya uğrayan ve katliama uğrayan halktan insanlar "sol kışkırtıcılar"dır, üç yaşındaki yavruları doğrayan caniler ise "kışkırtılmış halk". Bakan Taşkesen'in kastederek, ondan "yörece iyi tanınmayan katil suçundan yatmış birisi" diye söz ediyor. Ve işareti alan AP'ci, MHP'ci basın, bakanı da tanık göstererek, hedef şaşırtmak için saldırıya geçiyor.

Henüz ifadesi alınmamış, henüz sanık bile olmayan bir vatandaşı, olaylara neden olan kişi gibi göstermeye kalkışan Bakanın bu sorumsuzca konuşması, Katliamın gerçek tertipçilerine yardımcı olmaktır.

Kimdir Mehmet Taşkesen? Taşkesen bir emekçi'nin oğlu. Kendi bileğinin gücüyle yüksek öğrenim görmüş, ömrü boyunca halkı ezen ağa takımının karşısında yer almış ve emekçi halkına yardımcı olmayan çalışmış bir insan. O, bu kimliğiyle yöresinde büyük sevgi ve saygı kazanmıştır. O'dur MİSK'in faşist zorbalarının tekstil işçilerine zorla dayattıkları sarı sendikanın defterini düren ve K. Maraş'a ilk kez DİSK'i sokan. Bundan otuz yıl önce, delikanlılık çağında, Taşkesen'in elinden bir kaza çıktığı ve bu yüzden hapis yattığı doğrudur. Ama onun yörede kötü tanındığı iddiası kesinlikle yalandır. K. Maraş CHP'lileri bile Taşkesen kendi partilerine kazanmak için can atarlar. Ecevit'in, K. Maraş'da, faşist tertiplere karşın olaysız miting yapabilmesini Taşkesen ve arkadaşlarına borçlu olduğunu yörede herkes bilir.

Onun için K. Maraş halkı şu anda, İrfan Özaydınlı'nın Meclis konuşmasını "İkinci K. Maraş Katliamı" nitelendiriyor, ve haklıdır.

FİDEL CASTRO

DEVRİMCİ ENTERNASYONALİST ÖZVERİMİZİN SAĞLIYABİLECEĞİ HERŞEYİ DÜNYAYA VERECEĞİZ

Fidel Castro'nun Moncada konuşmasının devamını aşağıda veriyoruz. Yerimizin darlığından bu sayıya ancak kısa bir bölüm alabildik. Konuşma, gelecek sayımızda tamamlanacaktır.

Çin hükümetinin bugün Pinochet'nin kanlı faşist rejimini ve Latin Amerika'daki öteki baskıcı ve gerici askeri hükümetleri desteklemesinin nesi garip? NATO'nun müdahaleci kuvvetleryile birlikte Mobutu'yla işbirliği yapmasında şaşırtıcı olan ne? Angola'ya karşı Güney Afrika'nın yanında; Etiyopya Devrimi'ne karşı Somali saldırısının yanında; satışa çıkarılan Mısır'ın ayrı barış imzalanması politikasının yanında; İngiltere'de ve Federal Alman Cumhuriyeti'nde tutucu ve gerici güçlerin yanında; Avrupa'da NATO'nun ve her yerde Yanki emperyalizminin yanında olan veya Üçüncü bir Dünya Savaşı'nın kaçınılmazlığı gibisinden tehlikeli ve budalaca bir varsayımı savunan Çin'in bu konumunda şaşırtıcı olan yan nedir?

Bütün bunlara karşılık, Çin'in işlediği en büyük suç, Vietnam'a olan düşmanlığıdır. Kamboçya'nın aşırılığının arkasında Maoizmin ve Çin yönetici kliğinin bulunduğunu bilmeyen yok; Vietnam'a karşı provokasyon hareketlerinin arkasında onların bulunduğunu bilmeyen yok; Suni olarak yaratılan «Hoa sorunu»nun arkasında onların bulunduğunun farkında olmayan yok. Bugünlerde Çin'de Vietnamlılara karşı muazzam bir şovenist propaganda kampanyası yürütülüyor ve bütün ekonomik işbirliği kesilmiş durumda. Bu yoldan Vietnamlıların emperyalist savaş ile hainçe yerle bir edilmiş olan ülkelerini yeniden inşa etmek çabaları sabote ediliyor.

Çin hükümetinin bu hareketleri bize Yankilerin Küba'ya karşı baskı kullanma çabalarını hatırlatıyor. Devrimin ilk yıllarında, emperyalistler yetkililerimizin izni olmadan gemilerini getirerek ABD yurttaşlarını almaya çalışıyorlardı; onlar, çoğunluğu uzman meslek sahipleri olan böyle on binlerce Kübalı'nın göçünü başlattılar. Küba'ya karşı muazzam bir iftira kampanyası açarak ekonomik abluka önlemleri aldılar.

Vietnam —zamanımızın en alçak gönüllü ve kararlı Marksist-Leninisti unutulmaz ve sevgili Ho Şi Minh'in yurdu— Vietnam yurtseverliği ve devrimci yiğitliği ile bin kez dünyayı şaşırtmış olan bu ülkenin kahraman halkı şimdi Çin ihanetinin ve saldırısının kurbanı durumundadır.

Birkaç gün önce Çin savaş uçağı filolarının Vietnam sınırlarını ihlal ettiği haberleri geldi. Eğer canilere zamanında hakim olunmazsa kahraman Vietnam'a karşı Çin'in daha ciddi saldırı ve askeri provokasyon hareketlerine tanık olacağız. Bizim Vietnam halkına en kararlı dayanışma ve desteğimizi sunmamızın neden gerekli olduğu sorusunun cevabı işte budur. Partimiz, emperyalist saldırganlığın bu kez —saçma gözükse de— emperyalizmin karşı devrim kampındaki yeni-tür müttefikleri tarafından yönlendirilen tehditlerine karşı Vietnam ile Dayanışma Komiteleri'nin yeniden canlandırılmasını önermektedir.

Halkların, ölçü ve ilkelerin küçük düşürülmesinin bir sınırı olmalıdır; bu artık bir noktada durdurulmalıdır, evrensel bilincin kaya gibi direnciyle karşılaşmalıdır.

Arnavutluk gibi, devrimci hareketteki bölünmenin ilk günlerinde Çin'i desteklemiş olan küçük bir sosyalist ülke bile, artık bugün Çin'i izlemiyor. Ve Arnavutluk ile olan ekonomik işbirliği köprüleri de atılmış durumda.

Er ya da geç, çalışkan, militan, fedakar, yiğit ve devrimci Çin halkı, enternasyonalizm bayrağını emperyalizmin ayakları altına seren hainlerin hesabını görecektir.

Son zamanlarda, devrimci hareket içinde doğan sorunların bir sonucu olarak oportünizm ilkesiz politikalar ve emperyalizmle uzlaşma eğilimi bir ölçüde güç kazandı. Oportünizm, ekonomik zorluklar, şovenizm, demagogluk ve siyasal korkaklık pek çok kilit konuda yalpalamalara yol açtı.

TARİŞ'ten Mektup Var

"Biz Türk Milletinin kardeşliğine inanıyoruz. Sizler ise bunlar gerici, bunlar faşist diye ayırım yapıyorsunuz, bölücülük yapıyorsunuz. Bu bizim demokrasi anlayışımıza ters düşer. Onun için işyerimizde kimse başka türlü davranamaz. İşçileri bilinçlendiriyoruz diye kışkırtamazsınız, huzursuzluk yaratamazsınız. Aksi takdirde hepinizi acımadan işten atarım, polise teslim ederim ve kendi kadromu kurarım. Şunu iyi bilin ki faşistlerin de nüfus cüzdanında T.C. vatandaşı yazıyor, dininde islam yazıyor sizin de AP'linin de CHP, MHP, MSP'linin de aynı şey yazıyor. Ayrılık yapamazsınız. İki kişi bir arada konuşamazsınız. Ya sessiz sedasız çalışırsınız, ya da defolur gidersiniz."

Yukardaki sözler TARİŞ Üzüm İşletmeleri Müdürünün sözleridir. CHP'li müdürün anti-faşist mücadele anlayışı budur, demokrasi anlayışı budur.

Onlara cevabımız şudur: İşçiler insanları nüfus cüzdanlarında yazılan şeylere göre değerlendirmez. İşçiler insanları, hangi sınıftan olduğuna ve hangi sınıf için çalıştığına göre değerlendirir. Halbuki siz olaylara burjuvazinin gözlüğüyle bakıyorsunuz. Bunun için gerçekleri göremiyorsunuz. Burjuvazi, ulusal bağımsızlık ve ulusal egemenlik ilkesini Dolarla, Markla trampa etmiştir. Burjuvazi, ulusal bağımsızlık ve ulusal egemenlik bayrağını geminin bordasından atmıştır. O bayrağı lâyık olduğu yere yükseltecek bir tek güç vardır. O güç biziz, yani işçi sınıfıdır. Halâ bu gerçeği kavrıyamıyanlar, emperyalizmin ve faşizmin hizmetkârı olmaktan kurtulamazlar.

Ekonomik ve demokratik hakları için mücadele eden işçileri, "bunlar aşırı solcudur, frankisiyon çatışması yaratıyorlar" diye gammazlıyan işveren yardakçıları ve müdür şunu iyi bilmelidir: "Aşırı solcu" dediğiniz işçiler olmasaydı, TARİŞ'e adımınızı atamazdınız. "Nüfus cüzdanında T.C vatandaşı yazıyor" diye korumaya kalktığınız faşistlerin en azılılarını can pahasına kovmuş olmasaydık, sizi TARİŞ'in semtine sokarlar mıydı?

İşçiler, sizden önceki anti-faşist müdürle omuz omuza faşistleri TARİŞ'den atarken sen hangi kovukta saklanıyordun? Senden önceki müdür CHP'liydi, sen de CHP'lisin. Ama aranızda bir fark var: O anti-faşistti, sen değilsin. Daha geldiğin gün "aşırı solcuların isimlerini getirin bana, onlar buradan gitmeli, burası CHP'nin kalesi olmalı" diye devrimci kıyımına başladın. Aslında sen "ulusal bağımsızlık ve ulusal egemenlik ilkesini Dolar'la, Mark'la trampa etmiş olan burjuvazinin" bir uşağısın. Fabrikada lumpenlerden oluşan bir ispiyoncular ağı kurdun. Devrimci işçileri işten atmak için türlü tertiplere başvurdun. Birçok devrimci işçiyi işten attın. Bölge Çalışma Müdürlüğü devrimci işçilerin işten atılmasının "kötü niyetle olduğuna" karar verdiği halde yasaları da çiğneyerek onları işe almadın.

Şunu iyi bilin ki Proleter Devrimcileri küçük burjuva aceleciliğine kapılmadan, ve provokasyonlara gelmeyerek devrimci uyanıklıkla mücadelesini sürdürecektir. Ne sınıf uzlaşmacısı küçük burjuva dönüşümcüleri, ne onların yardakçıları, ne faşizm ne de bir başka güç mücadelemizi durduramaz. Bize karşı koymak demek tarihin akışına karşı koymak demektir.

İşyerleri, grevler, direnişler işçilerin sınıf bilincine yani kendi ideolojilerine kavuşmalarını sağlıyacak birer talim okulu ve ekonomik, demokratik eylem alanıdır. Burjuvazi hangi yasakları korsa kosun işçilerin sınıf bilincine ulaşmasını engelliyemez. CHP'li yöneticilerin işyerlerinde sivil sıkıyönetim uygulamaları da işçilerin CHP'nin gerçek yüzünü görmelerini çabuklaştırmaktan başka bir işe yaramaz.

Nitekim emekçi halkımız da CHP'nin kendileri için bir umut olmadığını görüyor. CHP umut olmaktan öylesine çıkmıştır ki, MC döneminde yapılmayan işler bile şimdi yapılıyor.

Tariş işçileri fişleniyor. Polis Tariş'in tüm işletmelerini dolaşarak oralarda çalışan herkesin parmak izini alıyor. Akgünler yerini fişli günlere bırakıyor.

Bugün Tariş işçilerini parmak izlerine varıncaya kadar fişlemek kimin işine yarar? Bu fişleme sadece Tariş'e özgü de değildir. İzmir'deki tüm kamu ve kamu iktisadi teşekküllerinde çalışanlar fişleniyor. Sessiz sedasız yürütülen bu operasyon sanırız tüm Türkiye'de uygulanıyordur. Bu hiç kuşkusuz Amerikan emperyalizmi tarafından, CİA tarafından yürütülen bir operasyondur. Amerikan emperyalistleri ve işbirlikçileri ülkemizi faşizmin karanlıklarına gömmek istiyor. Bunlar onun ön hazırlıklarıdır.

Bireysel kurtuluş yoktur. Tüm devrimciler, tüm sınıf bilinçli işçiler omuz omuza mücadele etmek zorundadır. Şunu iyi bilelim: yukarda anlatılan müdür gibi nice müdürler var. Hepsi de emperyalizmin ve işbirlikçilerinin birer piyonu durumundadır. Baskıyı ve zulmü onların bireysel hatalarında aramak bizi yanıltır.

Bir kez daha tekrarlıyoruz: bütün bunlara dur diyebilmek birlikte mücadeleden geçer. Kendi partimizin önderliğinde birleşelim.

Yaşasın Proleter Devrimci Hareketimiz.